

Parlayan Elmalar

– BENGÜL.A. · 17 Temmuz 2020

Kaldırım taşlarının, güneşin kızılığını üzerinde hissettiği bir öğle vakti; Gülyüz Manavının sıska çırağı; elinde beyaz bir bez, elmaların tozunu alıyordu.

-İyi sil oğlum! Parlasın!

-Siliyorum usta.

-Aferin. Git de iki çay kap gel. Bak Hasan amcan geliyor.

Çırak, elindeki bezi bir köşeye atıp, fırladı. Terzi Hasan, manavın kapısından girer girmez;

-Ooo Hasan'ım! Hoş geldin. Gel bakalım, buyur. Dedi Manav.

-Hoş bulduk. Ne var ne yok? Bir uğrayayım dedim.

-İyi ettin. Valla ne olsun. Bildiğin, gördüğün gibi her şey.

-Bizde de öyle komşum bizde de. Sabahtan beri sadece üç tane pantolon paçası siparişi aldım. Piyasa bir canlansa. Biz de iş yapacağız da...

-Heh Çay da geldi.

Dedi manav, arkasına keyifle yaslanarak.

-Ustam!

-Söyle.

-Ustam! Fatih abi dedi ki.

-Ne dedi.

-Ustan borçlarını ne zaman ödemeyi düşünüyormuş, bir sor bakalım dedi.

-Vay edepsiz vay! Buradayız. Kaçıcı mıyız ki böyle haber etmeler falan. Ayıp etmiş. Gelip yüzüme

söylesin ya! Ama yok, onun ancak çoluk çocuğa gücü yeter.

-Aman kardeşim, boş ver. Sinirini bozma. Değer mi hiç bunlara? Dedi terzi.

Manavın yüzü, tezgâhtaki elmalarla aynı rengi almıştı neredeyse.

-Tamam tamam. Neyse. Ne diyorduk?

Tezgâhın önüne yanaşan iki kadın müşteriyi gören çırak, hemen yanlarında aldı soluğu.

-Buyurun ablalar!

Kısa boyludan az biraz uzunca, tombul yanaklarından yaşama sevinci fışkıran, güleç kadın;

-Oğlum! Sen şuradan iki kilo patates, iki kiloda soğan tartıver.

-Hemen abla. Sizin bir isteğiniz var mı abla?

İnce, uzun yüzlü diğer kadın;

-Bana da yarım kilo soğan, yarım kilo domates ver. Her şey ateş pahası!

Deyip, burnunu kötü bir kokudan korumak istermiş gibi kaldırıp, ağzını büzdü.

-Buyurun abla! Bunlar sizin.

-Kolay gelsin oğlum. Deyip ayrıldılar.

-Sağ olun. Yine bekleriz.

Sabahtan beri karşı kaldırıma oturmuş, manavdan alışveriş yapanları ve tezgâhtaki meyveleri ağızları sulanarak izleyen iki küçük kız; sonunda dayanamayıp tezgâhın yanına kadar geldi. Elleri, yüzleri kirden kararmış, kısacık kesilmiş saçları yağdan yapış yapıştı. Yanlarına azıcık yaklaşanların, hemen burnunu tutacağı kadar keskin, ekşi bir kokuları vardı. Üzerlerinde bulunan eski, rengi solmuş pantolonun birçok yerinde yama bulunuyordu. Çırak iki kızı fark edince;

-Yine mi siz? Yeter be! Defolun gidin! Alırım şimdi ayağımın altına!

Çocuklar korku dolu ve aynı zamanda arsız bakışlarla öylece karşısında duruyordu.

-Kime diyorum be! Alooo! Hala öğrenemediniz mi Türkçeyi? Kokmuşlar sizi!

-Bir tane!

Deyip kapkara tırnaklarıyla elmaları gösterdi küçük kız.

-Oldu! Başka emriniz? Ulan böyle her gün birinize acıyıp doyursak, biz ne kazanacağız bu dükkânda? Haydi defolun! Paranız varsa alırsınız. Yoksa elma da yok! Tezgâhın önünü kapattınız, bakın müşteri kaçıyor!

Gürültüyü duyan manav, içeriden seslendi.

-Ne oldu yine?

-Hiç ustam. Suriyeliler işte!

-Ne diyorlar?

-Paraları yok. Elma istiyorlar. Hani para hani nerede? Para yoksa hiçbir şey alamazsınız buradan diyorum hey! Hala bekliyorlar ya. Hay Allah'ım delirtirsiniz adamı!

-Oğlum ver lan birer elma uzatma!

-Ustam sen iyi diyorsun, güzel diyorsun da böyle yapmaya devam edersek batarız biz.

-Konuşma, ver dedim!

Çırak kıpkırmızı bir yüzle, tezgâhın en gerisinde duran iki çürük elmayı çocuklara uzattı nefretle.

-Öff! Bu koku ne be! Sizin gibiler yüzünden sokakta yürüyemez olduk. Yıkanmak diye bir şey duymadınız mı siz?

Çocuklar elmaları havada kapıp yokuş aşağı koşarak indiler.

O ara terzi de;

- Ben kalkıyorum komşum.

-Oldu. Hasan görüşürüz.

-Hayırlı işler.

-Sana da.

Siyah, yeni model gıcır gıcır bir otomobil durdu manavın önünde. Telaşla inen adam;

-Acelem var. Çocuk baksana!

-Geldim abi. Buyur?

-Bir kilo muz, iki kilo şeftali, üç kilo erik, bir kiloda kiraz tart. Çabuk olsun.

Çırak; söylenenleri çabucak hazır edip getirdi. Adam cebinden çıkardığı parayı uzattı. "Üstü kalsın." Deyip, bastı gaza. Çırak arkasından sevinçle gülümsedi.

Akşamüzeri, aşağı taraftan altı çocuk, koşarak gelip manavın önünde durdu. Manav ne oluyor der gibi dışarıya çıktı. "Buyurun çocuklar?" Çocukların yoksul oldukları yüzlerinden, hal ve tavırlarından ve masum bakışlı gözlerinden okunuyordu. Aralarında, bilmediği bir dilde konuşuyorlardı.

-Yavrum anlamıyorum ki ne diyorsunuz?

İçeriden koşarak gelen çırak;

-Tanıdım ben bunları. Çete bunlar. Valla çete!

-Kim bunlar?

-Gündüzleyin gelen iki kokarca var ya, onlar söyledi herhalde. Bizi soymaya gelmiş bunlar besbelli. Arsızlar!

-Dur öğreniriz şimdi. Ne var ne istiyorsunuz?

Sanki sağır birine sesini duyurmak ister gibi bağırdı Manav. Çırak sinsi ve bilmiş bir eda ile gülerek;

-Boşuna uğraşma ustam. Bilirim ben bunları. Hadi defolun gidin! Geberttirecekler kendilerini en sonunda.

Çocukların yüzü açlıktan solmuş, her tarafları pislik içindeydi. Hiçbir şey olmamış gibi "Bundan bundan!" Diye elmaları gösteriyorlardı.

-Lan defolun diyorum size! Dedi, Koca burnu, sivilceli suratını öne doğru çıkaran çırak.

Çocuklar hiçbir tepki vermeyince, köşede duran uzun, kalın sopayı eline aldı. Kendisine en yakın olan çocuğun sırtına sertçe vurdu. Çocuk, acı içinde kıvranarak yere düştü. Diğer çocuklar bu durum üzerine öfkeyle tezgâhta ne kadar elma varsa çırağın üzerine fırlattı.

"Durun durun!" Diye bağırıp duruyordu çırak çaresizce. Manav, ne kadar uğraşsa da çocukları durduramadı. O da fırlatışlardan nasibini aldı.

Elmalar tükenince, çocukların hepsi iğne batmış gibi sıçrayarak kaçtılar. Manav, hayretler içinde, çocukların ardından bakakaldı.

Çırak ise; elma darbeleriyle sarsılmış yüzünden çıkardığı şaşkın gözleriyle, donup kaldı.